

N:o 134.

Af herr **J. Bengtsson** i Bjernalt, *om ändring af lagen angående skyldighet att deltaga i kostnaden för byggnad och underhåll af prestgård.*

Med upphäfvande af bestämmelsen i 1734 års byggningsabalks 26 kap. 2 §, att prestgård skulle »efter gårdatalet» byggas, har lagen den 1 maj 1885 angående skyldighet att deltaga i kostnaden för byggnad och underhåll af prestgård bestämt, att sådan kostnad skulle åligga alla de, hvilka inom församlingen erlägga kommunalutskylder, för fastighet efter hela, och för andra beskattningsföremål efter en fjerdedel af derå belöpande fyrktal.

Då emellertid denna fördelning af kostnaderna för prestgårdsbyggnad synes mig otidsenlig och orättvis, får jag, under hänvisande till de af mig uti en jemväl denna dag väckt motion om rättvisare fördelning af kostnaderna för byggande af kyrka m. m. förebragta skäl och grunder, vördsamt hemställa,

att, med ändring af hvad hittills är i ämnet stadgadt, Riksdagen ville för sin del antaga följande lag:

Der, enligt 26 kap. 2 § byggningsabalken eller särskilda författningar, det åligger socknemän att på sin bekostnad bygga eller bättra husen å prestgård, skola i sådan kostnad alla de, hvilka inom församlingen erlägga kommunalutskylder, deltaga lika efter åsatt fyrktal; dock vare de, hvilka ega åtnjuta de

genom presterskapets privilegier förunnade förmåner skyldige att i den kostnad deltaga endast i den mån de ej äro derifrån enligt samma privilegier befriade.

Stockholm den 26 januari 1899.

J. Bengtsson.

N:o 135.

Af herr **J. Bengtsson** i Bjernalt, *om ändring af lagen angående byggnad och underhåll af kyrka m. m.*

Sedan flere årtionden tillbaka har en sträfvan allt mer och mer gjort sig gällande inom Riksdagen att söka afflyfta de svenska jordbruket sedan långliga tider tillbaka tryckande skattebördor. Denna sträfvan har ock i det stora hela krönts med framgång; så har beslut fattats om afskrifning af grundskatter, om ersättning för rustnings- och roteringsbesväret m. m. Men ännu återstår nog ett och annat, innan vår jord kan anses vara fullt likställig i beskattningshänseende med andra skatteföremål. Äfven om i gångna tider jordfastigheten var landets mest värdefulla och snart sagdt enda skatteföremål, så är detta ingalunda nu förhållandet.

Undersöka vi taxeringslängderna för riket, skola vi finna att, jemte fastigheter, andra skatteföremål af betydligt värde numera äro för de olika skattebehofven att tillgå; så uppgår nu den uppskattade inkomsten af kapital, af allmän eller enskild tjänst och af rörelse eller yrke till belopp, hvarom man näppeligen fordom kunnat göra sig en föreställning.

Då samtliga dessa skatteföremål ingalunda äro i en sådan ställning, att de med större svårighet än jord- och annan fastighet utgöra de skattebidrag, som stat eller kommun af dem kräfva, torde det saknas